

PETR SKYBSKÝ

OSUDY CIKÁNSKÉHO

KMENE TRADES

A

KRONIKA JAZMIN



**P E T R   S K Y B S K Ý**

**O S U D Y   C I K Á N S K É H O   K M E N E**

**T R A D E S**

„Léta páně 1240 byla Morava velice neklidná země, církev měla tenkrát na pilno a tvrdě trestala pohanství, kacířství a čarodějnictví. Vydejme se na nebezpečné dobrodružství jednoho cikánského kmene Trades, který zažije tvrdé zkoušky na Moravě i v Osmansku.“

## 1. KAPITOLA...KMEN TRADES

Zasněženou krajinou putoval cikánský průvod, byla veliká zima a pořádně mrzlo. V popředí je vedl statný cikán jménem Marian, pocházel ze starého Anglicka a byl zakladatelem svého kmene, který se jmenoval Trades. Za ním se táhli koně s velkými kočáry. Kočovali různými krajemi, bavili lidi, tím si vydělávali na živobytí. Dostávali za to nějaké peníze, nebo jídlo. V jednom kočáře ležela cikánka, která se jmenovala Marena, byla těhotná a už začínala rodit. Marian se podíval na veliký zástup cikánů a zvolal: „Všechno stát, more! Marena rodí!“ Všichni se zastavili, k Mareně přišla jedna stará cikánka a začala pomáhat Mareně při porodu. Marian měl strach o Marenu, bál se, že porod nepřežije, ale jeho obavy byly zbytečné. Narodila se jim holčička. „Je pěkná, more, promluvil Marian, : mám dceru! Cikáni, slavte!“ Ostatní cikáni se utábořili, rozdělali své stany a oheň. Marena byla štěstím bez sebe a plakala: „Mariane, máme dceru. Bude se jmenovat Czalika, more.“ Z velikého kočáru se ozýval pláč čerstvě narozené holčičky. Cikáni slavili, bavili se a jeden z nich zařval: „Ať žije Czalika!“ Uplynulo již pár dní, cikánský kmen se vydal opět na Moravu. Marena kojila svou holčičku a ptala se svého muže Mariana : „Kam chceš jít, more?“ „Půjdeme do jednoho panství. Vládne tam nějaký kníže, more. Utáboříme se tam a budeme bavit lidi. Zásoby nám docházejí. Musíme se nějak uživit.“ Mířili směrem na území dnešního Českého Těšína v Moravskoslezském kraji. Když dorazili do toho kraje, utábořili se poblíž šenku. Místní měšťané a vesničané je vítali, byli rádi, že je cikáni pořádně pobaví. Šenkýř vyšel ze šenku, podíval se na Mariana a přivítal ho : „Zdravím

tě, cikánský náčelníku, Mariane. Zdravím i celý tvůj kmen Trades!“ Marian se usmál, podal mu ruku na přátelství a podotkl : „Také tě vítám, more. Jak se daří tomuto kraji?“ „Ale dobře se mu daří, odvětil šenkýř, : když jste byli pryč, bylo tady smutno, ale když jste tady, tak je tu veseleji. Koukám, že máte nového přírůstek.“ „Je to holčička, promluvila Marena, : jmenuje se Czalika. Bude vůdkyní našeho kmene Trades.“ Šenkýř se na ní podíval, usmál se na ní, pak se probral, otočil se na jednoho pacholka a rozkázal: „Janku, vše připrav pro cikány. Budou u nás nocovat mnoho dní! A pohni s sebou!“ Janek jen přikývl a rychle upaloval připravovat všechny pokoje pro vzácné hosty. K šenku zamířil jeden kněz, na hlavě měl kapuci a promluvil: „Inomine patre. Co chtějí tady ti cikáni?“ Šenkýř se pomodlil a slušně odpověděl: „Jezdí k nám každý rok. Baví lidi a tancují a zpívají.“ Kněz se podíval na Marenu, pohlédl jí do očí a poznamenal: „Máš uhrančivé oči, cikánko. Nejsi čarodějnice?“ „Ne, jsem jen cikánka pocestná a kočovná, pane.“ „No, jen aby. Víš, co čeká čarodějnice a kacířky?“ Zeptal se výhrůžně. „Ne.“ Odpověděla tiše a nejistě. „Budou odsouzeny a upáleny. Tak to u nás chodí, cikánská ženo. Pohlídám si tě.“ „Pane, mějte slitování, : prosil jej Marian, : ona je moje žena a nedávno porodila holčičku. Jmenuje se Czalika. Pojdte se na ní podívat.“ Kněz přistoupil k jednomu kočáru, pohlédl dovnitř a na medvědí kůži leželo malinké miminko. Usmíval se na něho a pravil: „Nedávno k nám jedna stará bába hodila miminko k naší bráně. Sebranec. Ujali jsme se ho. Jde vidět na té holčičce, že je zdravá.“ Pak se narovnal, požehnal malinké nemluvně, rozloučil se s nimi a odešel. Marena se podívala na něho a pravila: „Z něho jde strach. Mám takový pocit, že se něco zlého bude dít. Neměli jsme sem jezdit.“ „Ale jdi, napomenul jí Marian, : nic se tu nestane a nemysli na to špatné, Marenu. Vezmi malou a jdeme do šenku. Musíme se najíst.“ Pak se otočil k cikánům a zařval : „More, lidi, vytáhněte vše cenného, co máte! Zaplatíme šenkýři za nocleh a jídlo!“ Cikáni jen přikývli, poslechli a vytahovali ze svých kapes nebo uzlíků své cennosti. Vešli dovnitř a vše pokládali na veliký dřevěný stůl. Šenkýř přistoupil ke stolu a prohlížel si cennosti. Pak se usmál a ptal se : „Jak dlouho se tu chcete zdržet?“ „Asi tak měsíc.“ Odpověděl rychle Marian. Šenkýř omakával cennosti a usmál se : „Zlatá váza, náušnice, zlatý náramek a dukáty. Hm, to je dost. To je na více,

než na měsíc. Jste bohatý kmen Trades. Máte mnoho cenností.“ „Na to jsme si vydělali.“ Pověděla Marena skromně. Šenkýř mrkl svým okem a rozhodl se : „Vezmu si zlaté náušnice a zlatou vázu. To tak stačí na měsíc. Pokud tu budete déle, tak si připlatíte. Platí, Mariane?“ „Platí, more!“ Šenkýř se otočil na svoji ženu a zvolal: „Chystej na stůl jídlo a pití! Cikáni jsou našimi hosty!“ Jeho žena jej poslechla a začala chystat na stůl jídlo a pití. Marian usedl za stůl jako první, podíval se okolo sebe a zeptal se jedné děvečky: „A kdy se pak budeš vdávat, děvče?“ „Já už mám ženicha. Táta s ním souhlasí. Budeme se brát v příštím měsíci.“ Šenkýř se usmál a poznamenal: „Slíbil jsem, jí, že jí přispěji. Za věrné služby.“ Do šenku vběhl jeden pacholek a zvolal: „Šenkýři, vojáci našeho knížete spatřily osmany!“ „Cože, vyjekl šenkýř, : a kde jsou? Když se tady objeví osmané, nevěští to nic dobrého!“ „Jenom klid, uklidnil jej Marian, : když jsme cestovali a kočovali, tak jsme jich viděli mnoho. Ani si nás nevšimli. Jeden z nich se na nás podíval a říkal, že jsme jen kočovní cikáni.“ Šenkýř si oddychl a posadil se za stůl. Na další den cikáni vystupovali ve městě, pak na vesnici, aby si vydělali na živobytí. Tančili, zpívali a hráli různé divadelní hry. Marena seděla v kočáře, rozsypala si na medvědí kůži kosti a věštila: „Přijde velice zlá doba. Původní žena zemře a místo ní se narodí nová, ale ohnivá a bojovná. Celý tento kraj se jí bude bát.“ Schovala si kosti do pytlíčku a pomyslně si : „To už mi vyšlo po několikáté. Zajímavé.“ Do jejího kočáru nahlédl jeden kněz a začal jí sledovat. Byl to tentýž kněz, se kterým se setkala poprvé. Všiml si jejich kostí, vešel do kočáru a ptal se: „Co to máš v tom pytlíčku?“ „Nic, pane. Nic.“ Odpovídala nejistě. Kněz jí vytrhl pytlíček z ruky, jeho obsah vysypal na zem a vykřikl: „Kosti z kuřete! Ty jsi čarodějka!“ „Ne, to nejsem, bránila se, : jen jsem si tak s nimi hrála!“ V kočáře propukla mezi nimi velická hádka, které si všiml Marian, ihned se šel podívat, co se tam děje. Spatřil kněze, postavil se před Marenu a pravil: „Marena je má žena a jí se nesmí nic stát, vaše excelence.“ Kněz se usmál a tiše podotkl: „Ty mne Mariane nezajímáš! Klidně si předváděj ty své kejklířské kousky! Vydej mi Marenu, nebo si dojdou pro ní vojáci! Je to čarodějnice a kacířka! Bude odsouzena a upálena!“ Marian dal hlavu dolů, poznal, že je zle, poklekl na zem a prosil: „Vaše excelence, mějte slitování. Ona už to neudělá. Je to jen cikánka, jako jsem já.“

Marena plakala, pak sebrala odvahu, začala věštit: „Moravo. Krásná a překrásná. Boj se janičářů. Z východu se sem řítí horda!“ „Čarodějko!“ Vykřikl kněz a chtěl jí chytit, ale Marian se postavil před ní a poručil jí: „Uteč! Marena, uteč!“ Marena se rychle vzpamatovala, utekla ven z kočáru a utíkala směrem k lesu. Kněz se naštvál a křičel jako šílený: „Vojáci, chytněte jí! Je to čarodějnice a kacířka! Za ní a rychle!“ Marian se na něho podíval a smutně promluvil: „Tebe se to vrátí, gádžo. To si pamatuj!“ „To mne nezajímá, ohradil se kněz, : alespoň si budeš pamatovat, že nemáš přechovávat u sebe čarodějku!“ Ani se s ním nerozloučil a odcházel ke kostelu. Vojáci naskočili na své koně a uháněli za Marenou, ta utíkala, co jí nohy stačily, rychle vyšplhala na strom a plakala: „Moje dcera Czalika! Už jí asi nevidím! Jak je ten svět nespravedlivý, more!“ Vojáci prohledávali celý les, ale nemohli jí najít. Jeden z nich seskočil z koně a pravil: „Ať si jí kněz najde sám! Do hlubokého lesa nepůjdu, jsou tam vlci! Hoši, obraťte koně a vracíme se zpátky!“ Obrátili koně a pomalu se ztráceli za velikým kopcem. Marena seskočila ze stromu, plakala, byla bezradná. „Co si mám počít? Muže jsem ztratila i dítě, svou dceru Czaliku!“ Bylo jí jasné, že se vrátit nemůže. Kdyby se vrátila, vojáci by jí chytili a odvedli jí před inkviziční soud. Podívala se na oblohu a ptala se sama sebe: „Kam mám jenom jít?“ Odpovědi se ale nedočkala, tak se rozhodla vydat se na východ. Doufala, že najde někde přístřeší u dobrých lidí. Tak putovala lesem, nevnímala na nebezpečí. Bylo jí asi jedno, co se s ní stane. Schylovalo se k večeru, Marian krmil malinkou Czaliku a staral se o ní. Když jí nakrmil, uspal jí, postavil se a promluvil: „Cikáni, vydejte se hledat Marenu. Třeba je někde v lese! A vemte si pohodně protí vlkům!“ Ostatní cikáni souhlasili, vzali si pohodně a kráčeli hledat Marenu do hlubokého lesa. „Marena, kde ti je konec?“ Povzdychl si Marian a posadil se k malinké Czalice. Pohlídl jí po tvářičce a tiše řekl: „Czaliko, dcero má, more. Přišla jsi o maminku. Je na čase, abych tě vychoval k obrazu svému.“ Mezitím cikáni dorazili do hlubokého lesa a hledali Marenu. Z lesa se ozýval ženský křik a štekot a vytí hladových vlků. Na proti cikánům vyběhl jeden dřevorubec a křičel: „Pryč! Vlci! Uchvátili jednu ženu! Cikánku! Pryč!“ Byl v šoku, pohodil na zem sekyru a utíkal pryč. Jeden cikán dal hlavu dolů a pověděl: „Marena je po smrti. Vlci jí zabili. Jdeme zpátky.“ Vraceli se

zpátky k šenku, když se vrátili, tak jeden z nich oznámil: „Marena je mrtvá. Napadli jí vlci a sežrali.“ Marian dal hlavu dolů, do očí mu tekly slzy, podíval se na malinkou Czaliku a smutně pravil: „Tak Czaliko, zůstali jsme sami. Marena je mrtvá a ty jsi živá. Alespoň po ní něco zůstalo, more. Mám tě rád a za nic tě nedám na světě. Jsi mé zlato, more.“ Posadil se k ní a rozplakal se. Ostatní cikáni se posadili před kočárem venku a drželi smutek. Šenkýř byl z toho nešťastný, přistoupil k Marianovi a zeptal se: „Už tu asi dlouho nebudeš, že?“ „Já nevím, šenkýři, odpověděl smutně, : ale asi ne. Toto místo si zapamatuji. Navždy. Nikdy se sem už nevrátím, to slibuji. Šenkýři, připrav něco na jídlo na cestu. Zapláceno máš.“ „Dobře, ale zaplatil si mi moc. Dám ti tedy za to mnoho jídla a pár živých koní k tomu, Mariane.“ „Jak chceš, šenkýři.“ Šenkýř přišel za svojí ženou a poručil jí: „Připrav jim jídlo a pití na cestu, ale hodně jídla a pití. Zaplatili nám za to hodně.“ „Dobře, můj drahý.“ Odpověděla, otočila se ke dvěma děvečkám a hlasitě rozkázala: „Tak slyšely jste! Do toho!“ Děvečky jen přikývly a ihned šly připravovat zásoby jídla a pití. Marian seděl na židli zamyšleně, ani se nepohnul. Na medvědí kůži ležela malinká Czalika a spinkala. Marian na ní pohlédl a řekl si pro sebe: „Ubožátko malé. Přišla o maminku. Jak mi je jí líto. Vychovám tě sám.“ Děvečky už byly hotové s přípravou jídla a pití, po těžké práci se posadily na lavici a odpočívaly. Ostatní cikáni si také balili své věci, ani nevěnovali pozornost, co se kolem nich děje. Marian vyšel ze šenku a ozval se: „Cikáni, ještě jednu noc tady přespíme a zítra vyrážíme!“ „Kam chceš jít, more?“ Zeptal se ho jeden cikán, byl netrpělivý na jeho odpověď. „Třeba někde daleko odtud! Ale je jisté, že se sem už nikdy nevrátíme!“ Cikán jen dal hlavu dolů, už se ho na nic neptal a pohladil svého koně. Mezitím Marena vyšla z hlubokého lesa, nacházela se na opačné straně lesa a mířila kolem potůčku. Byla celá špinavá, unavená a vyhladovělá. Kráčela k jedné chýši, myslela si, že tam přespí a na další den bude pokračovat v cestě. Ani nevěděla, kam má vůbec namířeno, prostě se nechala vést svými nohama. Když dorazila k jedné chýši, zabouchala na dřevěná vrata a ozvala se: „Dobří lidé, dejte mi prosím najíst a napít!“ Z chýše vylezla jedna děvečka, podívala se na ní a ptala se: „Odkud jsi, cikánko?“ „Jsem z kmene Trades a hledám nocleh. Zítra zase budu pokračovat v cestě. Buď tak hodná a nechej

mne u sebe přespat. Pomůžu ti třeba s prací.“ Děvečka na ní pohlédla a pravila: „Počkej, zeptám se. Třeba tě můj pán vezme na jednu noc.“ Šla za pánem chýše a poprosila: „Pane, je tady jedna cikánka a chce nocleh. Také žádá jídlo a pití. Klidně s prací pomůže.“ Starý dřevorubec se zvedl ze židle, vyšel ze své chýše, podíval se na Marenu a ihned poručil: „Vidiš tam tu hromadu dříví? U něho máš sekyru a naštípej dříví, pak se umyj a přijď k nám. Jídlo a pití budeš mít na stole. Spát můžeš ve stodole.“ Marena se uklonila, poděkovala a hned se pustila do práce. Když už byla hotová, dříví poskládala k chýši a zakryla je slámou. Pořádně se umyla, kráčela do chýše a posadila se za stůl. „Kde je pán?“ Otázala se děvečky. „Šel už spát. Tady máš jídlo a pití. Něco ti připravím ještě na cestu. Jez.“ Marena se usmála a začala jíst. Děvečka se jí zeptala: „Kam máš namířeno?“ „Já nevím, prostě jdu na východ. Nechávám to na osudu. Třeba se mi podaří najít velice dobrou službu.“ „Odkud jsi a jak se jmenuješ?“ „Jsem Marena a jsem z cikánského kmene Trades. Kněz mně chtěl upálit jako čarodějku, tak jsem utekla. Zanechala jsem svému muži dceru Czaliku. Doufám, že se jí dobře povede.“ „Určitě, pravila děvečka, : život je někdy plný překvapení. Máš štěstí, že jsi utekla. Jinak to prostě nejde. A teď jsi spát. Je už pozdě.“ Marena dojedla, dopila, pak si lehla na slámu ve stodole a usnula. Na další den vstala, vyšla ze stodoly, podívala se na oblohu a řekla si pro sebe: „Koně nemám. Chtěla bych ho.“ Děvečka už byla dávno na nohou, věnovala se své každodenní práci. Z chýše vyšel dřevorubec, podíval se na Marenu a poručil jí: „Zajdi ještě ke kováři pro podkovy a jestli to svedeš, dej koním podkovy. Svedeš to?“ „Ano, pane, odpověděla tiše, : u nás jsem měnila podkovy koním.“ „Tak upaluj! Pokud to svedeš, jeden kůň je tvůj! Upaluj!“ Marena se usmála, podívala se na dřevorubcovy koně a napačovala jich osm. Rychle utíkala ke kováři pro podkovy. Když k němu dorazila, poprosila : „Kováři, jsi doma? Dřevorubec mně posílá pro podkovy pro koně!“ Kovář vyšel ze svého velikého stavení, podíval se na ní a podotkl: „Vím, platit mi nemusíš nic! Už jsem od něho dostal mnoho dříví! Počkej tady! Dojdu pro ně!“ Když dostala podkovy, slušně poděkovala a rychle utíkala zpět k dřevorubci. Podívala se na jeho koně a začala jim měnit podkovy. Děvečka jí obdivovala a ptala se: „Kde ses tohle naučila?“ „Jsem ti říkala, že jsem z kmene Trades. U nás se naučíš



všechno. My cikáni si musíme poradit se vším. Jiná možnost není.“ Odpověděla a věnovala se své práci. Když už byla s prací hotová, pořádně se opláchla a posadila se na lavici, která stála venku u chýše. Dřevorubec jí pochválil a pravil: „Jsi velice pracovitá. Nechceš u nás zůstat? Dobře bych ti zaplatil. Měla by jsi se u nás dobře. Střechu by jsi měla nad hlavou, jídlo a pití. A dokonce by jsi ode mne dostala nějakou tu zlatku navíc. Bereš to?“ „Lituji, ale já musím jít dál, omluvila se Marena, : musím utéct hodně někam daleko.“ Dřevorubec jen přikývl, vytáhl ze stáje jednoho koně a podotkl: „Tady máš koně, nějaké jídlo a pití na cestu. Je toho dost. Tady máš ještě tři zlatky za tvou práci. Byl jsem opravdu s tebou spokojený. Ať se ti daří, cikánko!“ Marena se s nimi rozloučila, vyskočila na svého koně a zakřičela: „Na východ!“ Kůň jen zařehotal a rozběhl se směrem na východ. „Jeden kněz jí chtěl upálit, že je čarodějka.“ Poznamenala děvečka. „Třeba je to lepší, nadhodil dřevorubec, : že utíká někam daleko. Třeba najde štěstí někde jinde.“ Děvečka se usmála a začala se opět věnovat své práci. Marena na svém koni uháněla jako divá, nikoho si nevšímala, jen se řítila pořád za nosem. Marian už byl připravený na cestu z Moravy, seděl na koni a zvolal: „Cikáni, odcházíme odtud! Za mnou mí draží, more!“ Veliká cikánská kolona následovala svého vůdce kmene Trades Mariana. Šenkýř za nimi mával a řekl si pro sebe: „Ať se ti daří, Mariane. Bůh tě opatruj, chlapče cikánský.“ Marian pomaličku cestoval se svým průvodem a mířil na východ, vypadalo to, že putuje na hranice dnešního Slovenska. Po několika hodinách sesedl ze svého koně, plakal a křičel: „Mareno, ženo moje! Kde ti je konec! Tohle se nemělo stát! Já, Marian ti slibuji, že kmen Trades bude žít i nadále!“ Válel se na zemi a plakal. Stará cikánka cítila s ním a pravila: „Vyvěštím ti, Mariane. Poradím ti, jak kmen Trades vést dál.“ „Mluv, ženo.“ Plakal. Stará cikánka sáhla na jeho dlaň a promlouvala: „Tento kraj navštíví janičáři. Moravo, krásná a překrásná. Boj se janičářů. Objeví se žena ohnivá, je našeho původu. Bude to rudá osmanka z naše krve. Jaj, more, kruté a válečné časy nastanou. Ta ohnivá žena je z rodu cikánského, more!“ „A co vidíš dál, ženo?“ „Já zemřu a ty budeš cestovat se svojí dcerou. Tvá dcera Czalika ve svém životě zkusí mnoho. Najde něco, co dlouhá léta strádala, ale dlouho potrvá, než přijde smíření, drahý Mariane.“ Marian dal hlavu dolů, utíral

si slzy, přistoupil k Czalice a zašeptal jí do drobného ouška: „Budu tě bránit, dítě moje. Dcero má jediná, more.“ Plakal tak žalostně, že ostatní cikáni cítili s ním. Když se konečně vyplakal, vzdálil se od malinké Czaliky, naskočil na svého koně a zvolal: „Na východ Moravy! Ve jménu kmene Trades!“ Ostatní cikáni jej poslechli a ubírali se za ním. Stará cikánka se podívala na oblohu, pak pohlédla na Mariana a pravila: „Zlé časy nastanou, Mariane. Velice zlé. Kmen Trades bude ohrožen. Ohrozí jej ohnivá žena cikánského původu, more.“

## 2. KAPITOLA...MARENA V OSMANSKU

Uplynulo již mnoho dní, Marena odcházela z jednoho stavení, měla opět za odvedenou práci jídlo a pití. S nikým se na cestě nebavila, jen se svým koněm. Když dorazila na hranice Osmanska, nevěděla, kde se nachází. Procházela se kolem skalisek a ptala se sama sebe: „Kde to jsem, more? Neznám to tu. Nikdy jsem tu nebyla.“ Na zemi našla meč, zdvihla jej ze země a mihla s ním do prázdna. Pomyslna si: „Naučit se bojovat, to bych chtěla ze všeho nejvíce. Třeba se to někdy naučím. Už nechci být slabá, more! Nechci.“ Pak poklekla na zem a plakala: „Czaliko, dcero moje! Už tě nikdy neuvídím. Tak ráda bych tě viděla, chovala bych tě v rukách a starala se o tebe.“ Přestala plakat, moc dobře si uvědomovala, že si tím nejvíce přitíží. Zaslechla hlasy mužů a zvonění šavlí. Pomalu se opřela o skaliska a kráčela vpřed. Zahlédla mnoho osmanů, jak cvičí v boji se svými šavlemi. „To jsou janičáři, pomyslna si, : říká se o nich, že jsou ukrutní a silní. Musím se schovat před nimi!“ Podívala se na ně, jak bojují mezi sebou, usmála se a řekla si pro sebe: „Budu se učit podle nich. Třeba se naučím bojovat!“ A tak začala trénovat se svou nalezenou šavlí. Toto místo navštěvovala po mnoho dní, každé ráno se na ně dívala a trénovala v boji. Z cvičení jí bolela ruka, byla v pokušení, že to vzdát, ale její houževnatost a ctižádost byla silnější, proto to nevzdávala. Jeden osman si jí všiml, blížil se k ní neslyšně, chytil jí za ruku a hlasitě se jí zeptal: „Co tady děláš, cikánko?“ „Já? Trénuji. Učím se bojovat. Chci se naučit bojovat!“ Odpověděla už jistě, přestala se bát. Osman na ní pohlédl a pověděl: „Nebojíš se a to se mi líbí! Pojď mezi nás! Dneska už nebojujeme, ale zítra opět začínáme. Pokud se naučíš bojovat, můžeš pak s námi válčit. Musíš ale dokázat, že se bitev nebojíš!“ „Nebojím.“ Odpověděla. „Dobře, podotkl osman, : půjdeš s námi do paláce, tam tě naučíme číst a psát. I počítat. Pokud chceš být s námi, musíš přijat naši víru. Mohamedánskou. Souhlasíš?“ „Souhlasím. Už mám dost toho plahočení po světě. Chci se mít prostě dobře a zapomenout na minulost.“ „Dobře, cikánko. Osmansko ti bude přívětivé, ale jestli budeš jeho nepřitelem, poznáš jeho sílu a moc. Nouzi zde trpěti nebudeš. Jdeme do paláce. Jak ti jinak říkají, cikánko?“ „Jsem Marena a jsem z cikánského kmene Trades.“ „Dobře, Mareno. Jak přijdeš do paláce,

dostaneš nové věci a budeš navštěvovat školu. Budeš se učit. Zvládneš to vůbec, Mareno?“ „Když člověk něco chce, tak to dostane.“ „Výborně, Mareno. Líbíš se mi.“ Naskočil na svého koně a zvolal: „Hoši, k paláci!“ Dorazili do paláce, Marena obdivovala krásu a přepych velikého paláce. Osman jí donesl orientální šaty a poručil: „Umyj se, převleč se a jdi si odpočinout. Budeš bydlet v paláci. Tam máme sídlo. Až slunce bude zapadat, přijdeš do veliké jídelny, která je támle tím směrem. Co nesníš, nevadí. Zítra při východu slunce navštívíš školu. To je to menší stavení vpravo. Jak se poučíš, vyzvednu si tě a budeš se učit bojovat.“ Marena byla s jeho pokyny srozuměna, byla ráda, že našla jisté a pevné místo. Pomyslela si: „Nikdy mně nenapadlo, že se budu přátelit s nepřáteli Moravy. Ale co. Hlady tady neumřu a ještě se naučím číst, psát, počítat a hlavně bojovat.“ Vešla do paláce, pořádně se umyla, oblékla se a vešla do své připravené komnaty. Byla z ní velice udivená, obdivovala její krásu. Podívala na zdi, které byly pěkně zdobené. Pochvalovala si ten luxus a přepych. Podívala se do zrcadla a pyšnila se, jak vypadá. „Vypadám hezky, chlubila se, : kdyby mně teď viděl Marian, zamiloval by se do mne ještě více.“ Když si vzpoměla na Czaliku, rozplakala se. Pak zanechala pláče, rozhodla se, že bude silná. Později se podívala z okna, zjistila, že slunce zapadá, vyšla ze své komnaty a rychle utíkala do veliké jídelny. Vešla dovnitř, spatřila na zemi sedět mnoho janičářů, mezi nimi byly i ženy. Posadila se na zem a ptala se: „Co máme k večeři?“ Osman jí napomenul: „Tiše, všichni se teď budou modlit. Ty se jen dívej, jak se modlí. Pak se bude nosit večeře.“ Všichni se po osmansku pomodlili a pak se začali hlasitě mezi sebou bavit. Marena se snažila být jistá, aby zapadla do téhle společnosti. Kuchařky na stůl nesly všelijaké jídlo a dobroty. „Co si mám vzít?“ Zeptala se Marena osmana. „Vem si, co chceš a co máš ráda! Je tady jídla dost. Jsem ti říkal, že u nás hlady neumřeš. Co nesníš, nevadí.“ Mareně se zatočila hlava, tolik jídla pohromadě ještě neviděla. Podívala se na různé dobroty, mávla rukou a začala jíst. Pořádně se najedla a pak se napila velmi dobrého vína. Osman na ní pohlédl a podotkl: „Měla by jsi jít spát. Ráno tě vzbudí služka. Půjdeš do školy. Pak si tě vyzvednu a budeš se učit bojovat.“ „Dobře, přikývla Marena slušně, : a kdy se budu učit to mohamedánství?“ „To se vše naučíš ve škole, Mareno. Teď jdi spát. Ráno, když bude slunce vítat Alláha, tak už budeš vzhůru a budeš ve

škole. Nechodí tam jen děti, ale i velcí.“ Marena jen přikývla a odkráčela do své komnaty se vyspat. Podívala se z okna a sledovala modlící se muže, kteří klečí na náměstí a klanějí se. „Osmansko, pomyslíla si, : můj nový domov. Můj nový domov.“ Lehla si na postel a rozplakala se: „Czaliko, mrzí mne, že tady nejsi se mnou. Mám tě ráda a nikdy na tebe nezapomenu. Ale přijde den, kdy tě budu hledat. Já si tě najdu.“ Když se vyplakala, usnula. Ráno jí probudily modlitby mužů, podívala se z okna a promluvila: „Rychle do školy!“ Převlékla se a honem utíkala do osmanské školy. Tam se učila číst, psát, počítat i mohamedánské víře. Ve škole dobře vynikala, učení jí šlo velice dobře. Každé odpoledne chodívala ke skaliskám se učit bojovat, jak se má zacházet se šavlí a s jinými zbraněmi. Když uplynuly tři roky, z Mareny se stala veliká bojovnice. Šermovala se čím dál lépe a ničeho se už nebála. Osmanština se stala jejím oblíbeným jazykem a cikánština se jí z úst vytratila. Ani si neuvědomovala, jestli umí ještě cikánsky. Vypadalo to, že se jí starosti o Czaliku vytratily. Vzpoměla si na ní vůbec? Zapoměla, že je z cikánského kmene Trades? Kdo ví. V Osmansku se měla velice dobře. Hlady netrpěla, užívala si života a zábava byla pro ní na prvním místě. Osmané byli s ní spokojeni, na jejich víře si začínala velice dobře zakládat. Ve škole sklízela pochvalu za pochvalou a obdiv za obdivem. Učitel se na ní podíval a pravil: „Jsi velice ctížadostivá, Mareno a toho se cení. Obdivuji tě. Za chvíli budeš volaná před sultánem a ten tě ocení. Považuj si to za velikou čest, Mareno. Za chvíli by jsi měla jít bojovat za Osmansko.“ „Bude to pro mne veliká pocta, učiteli osmanský.“ Uklonila se, pak se narovнала. Když se jí někdo podíval do očí, člověk by jí nepoznal. Oči měla lesklé, tvář měla plné jistoty a odhodlanosti. „Mareno, ozval se jeden osman, : jsi volaná před sultána!“ Marena se usmála, kráčela do paláce, přišla k sultánovi a uklonila se. „Povstaň, pravil na ní sultán, : slyšel jsem o tobě samé chvály. Šavli používáš velice dobře a hravě a ničeho se nebojíš. Zítra poputuješ s janičář i dobýt jedno území. Pokud uspěješ, můžeš velet svým bývalým učitelům, kteří tě učili bojovat.“ „A co to dál znamená, pane?“ Zeptala se směle, ani se nestyděla. „To znamená, odpověděl sultán, : že si získáš mou přízeň. Dostaneš své stavení, nějaké bohatství a svou armádu k tomu. Zítra ráno vyrazíš. Alláh tě opatruj, Mareno.“ Marena mu poděkovala, uklonila se a kráčela zpět do své komnaty. Připravovala si své věci, pak se posadila na

postel a prohlížela si svůj meč. „Ráno vyrazím do boje, usmála se, : ukážu všem, jak se má bojovat! To všichni poznají, co je to Marena!“ Postavila se a usmívala se jako ďábel. Na druhý den vyrazila s osmany na území Persie a měla dobýt jeden kraj pro sultána. Bitva to byla veliká, Marena si počínala velice dobře. Aby se zavděčila svému sultánovi, napadla jí další věc. Zapálila všechny pochodně a podpalovala stavení obyčejných lidí. Byla u každé bitvy, u každé bitvy podpalovala stavení lidí, hrady i paláce. Zdejší lidé ji nijak neříkali, než ohnivá žena. Když měla nějaké zranění, vyléčila se a pak šla do bitvy dál. Nic jí nezastavilo. Každým dnem se měnila její povaha a osobnost na bezcitnou a ukrutnou. Práví osmanští vojáci se jí začínali bát a tak měli z ní veliký respekt. Když se vracela k sultánovi, uklonila se a pravila: „Pane, dobyla jsem pro tebe další území. Můžeš si to ověřit.“ „Věřím ti, Mareno, řekl sultán úsměvavě, : tady máš odměnu, jakou jsem ti s líbil. Na severu se nachází velké stavení, je už zařízné, je tvé. Podél stavení máš svoji armádu a mnoho koní. Ve svém stavení máš truhlici s bohatstvím. Užívej si. Je všechno tvé!“ „A co za to, můj vládče?“ Zeptala se. „Budeš chránit severní území před nepřáteli, Mareno. To je všechno. Až přijde čas, půjdeš na velikou bitvu. Osmansko si získá veliký respekt u všech!“ Marena se usmála, uklonila se a opustila jeho palác. Naskočila na svého koně a cválala s velikou rychlostí ke svému novému sídlu. Dorazila na to místo, obdivovala svůj palác. Byla ráda, čeho v Osmansku dosáhla. Ubytovala se ve svém sídle a užívala si luxusu. Vyšla po schodech nahoru, podívala se z okna a pravila: „Země je krásná! Osmansko! Skály, moře, písek a zeleň! Osmansko je krásná země! Budu jej bránit tělem i svou duší!“ Zasmála se jako ďábel a cenila svými zuby. Posadila se na židli, do číše si nalila víno a napila se. Za ní přišel mladý muž, jmenoval se Rico a oznámil: „Zdravím tě, Mareno. Jsem Rico a jsem kapitánem tvého vojska. Koně jsou napojeni a teď se pasou na louce. Ostatní vojáci odpočívají. A já se jdu projít po tržnici.“ Marena se na něho usmála a otázala se: „Vypadáš velice důvěryhodně, Rico. Už jsi válčil?“ „Ano, válčil a vždy jsem vyhrál. K tvým službám, Mareno.“ „Dobře, můžeš jít, kam chceš, ale jak tě budu potřebovat, buď vždy poblíž.“ „Neboj se, vycítím, kdy mne potřebuješ a kdy ne. Vyznám se v lidech, jako jsi ty, Mareno.“ Mareno jen přikývla hlavou a lehla si na postel. V Osmansku vládla válečná nálada, všichni slavili dobytí dalšího

kraje pro sultána. Rico se procházel po tržnici a díval se na různé zbraně, které byly na prodej. Usmíval se, jako by mu v hlavě přiskočilo. Zamířil si to rovnou ke stánku s drahými šavlemi a ptal se: „Jaká je jejich cena?“ Trhovkyně se podívala na jednu šavli a odpověděla: „Deset denárů, vzácný pane. Je to mistrovská práce. Chcete jí?“ „Teď ne, ale až budeme vysláni na Moravu, koupím si je. Koupím ale veliké množství.“ Rico byl velice odhodlaný a silný muž, ničeho se nebál a měl pro strach uděláno. V boji byl velice svědomitý a odvážný. Procházel se kolem tržnice a navštívil jednu starou vědmu, která nabízela své věštby za peníze. Přišel k ní a pověděl: „Vyvěsti mi něco. Zaplatím ti dva denáry.“ Stará vědma se usmála, byla ráda, že má nějaký ten denár navíc. „Ukaž svou dlaň a já ti povím, co tě čeká.“ Rico se posadil na zem, natáhl svou dlaň a čekal, co mu řekne. „Jsi velice silný, pravila, : odvaha a síla ti nechybí, Rico. Někomu se zavděčíš a staneš se černým psem. Slabší se tě budou bát. Už začínáš být černým psem, Rico. Jde vidět, že budeš pravá ruka cikánky osmanské.“ „Děkuji, to stačí. Děkuji ti a tady máš tři denáry!“ Usmál se Rico a dal jí peníze. Stará vědma mu poděkovala a pro sebe si řekla: „Budeš slavný válečník, ale v budoucnu vidím, že budeš mít velikého nepřítele. Je to křesťan, Černý pse.“ Rico se od ní vzdálil a dále se procházel po celém tržišti. Po celém Osmansku se konaly slavnosti. Marena se stala slavnou a všichni jí začínali říkat Ohnivá Žena. Sultán byl s jejími službami spokojený. O Mareně se začínalo vykládat ledaccos. Její jméno bylo slavné i za hranicemi Persie. Šejkové i další vládci se jí báli, raději se vzdali po dobrém a odevzdávali své koruny i bohatství sultánovi dobrovolně. Nechtěli riskovat životy svých lidí.

### 3. KAPITOLA...FRIDA A ZDISLAVA

Uplynulo již patnáct let, do Říma na koni cválala mladá žena, která byla oblečena v církevním šatu. Přicválala k ženskému klášteru, seskočila z koně a vběhla do budovy za papežem. „Čeho si žádáš, dcero?“ Otázal se jí papež. „Otče, oznámila udýchaně, : Frida zradila Řím a přidala se na stranu Osmanska! Víš, co to znamená?“ „Ano, vím. Znamená to, že svatá stolice římská může být ohrožena. Kde je teď?“ „Je ve stáji a chystá se odjet do Osmanska. Sledovala jsem jí a přátelí se s janičáři. Musím jí zastavit!“ „Udělej to, dcero. Ale žádám tě o to, aby jsi jí nezabila. Chci jí živou. Promluví si s ní.“ Ta žena, která byla oblečená v církevním šatu se jmenovala Zdislava a byla patronkou Říma. Přikývla, vyběhla z kláštera a utíkala rychle do stáje za Fridou. Frida byla také patronkou Říma, ale jak jde vidět, zradila a přidala se na stranu osmanskou. Zdislava přišla k ní, vytasila si šavli a zeptala se: „Kam se chystáš, Frido?“ „Do Osmanska. Armáda mne už čeká a tobě radím, Zdislavo, nepleť se do toho, pokud chceš zůstat živá.“ „Přeskočilo ti, Frido? Kdysi jsme byly přítelkami a přísahaly jsme věrnost Římu a ty teď mluvíš takhle? Nepoznávám tě, Frido. Vzpamatuj se!“ Frida vytasila svou šavli a usmála se: „Zdislavo, nebraň mi v cestě, prosím. Nechci ti ublížit. Mám tě ráda a společně jsme prožily mnoho. Dovol tedy, abych mohla v klidu odejít do Osmanska.“ „Já tě nepustím, Frido, to mne musíš porazit v boji!“ Frida se usmála, mihla svou drahocennou šavlí a pravila: „Zdislavo, odlož svůj meč. Moc dobře víš, že jsem silnější, než ty. Vždycky jsem vyhrávala a vyhraji i pro tentokrát.“ Zdislava se na ní vrhla a začala se s ní šermovat. Při šermování křičela: „Mám tě odvést k papeži, Frido a ty k němu půjdeš! Mám tě ale nechat naživu! Za zradu musíš zaplatit!“ Frida se nedala zastrašit, usmívala se a hravě vykrývala úderý jejího meče. „Inomine patre, vzdej se, Frido!“ „Ani mne nenapadne! Já už patřím Osmansku!“ Oba se začaly pořádně šermovat, souboj byl ale vyrovnaný. Frida se podívala na ní a pravila: „Já už patřím Osmansku.“ Shodila jí na zem, naskočila na svého koně, vycválala ze stáje a ubíhala se svým koněm směrem na východ. Zdislava byla zraněná na pravé ruce, plakala a křičela za ní: „Frido, vrať se! Přítelka tě o to žádá!“ Jenže její volání bylo marné. Poklekla na zem a začala žalostně plakat. Zasunula si meč do pochvy a s pomalým krokem mířila k papeži. Při chůzi



vzpomínala na svou přítelku Fridu. Přišla za papežem a smutně oznámila: „Otče, Frida mne porazila a je na cestě do Osmanska. Nemohla jsem jí zadržet, protože je silnější, než já.“ Papež zneklidnil a poručil jí: „Zdislavo, tvým úkolem je chránit Řím před nepřáteli. S tvými službami jsem byl spokojen, ale teď tě prosím o jedno. Vypátrej Fridu a přiveď jí. Uvědomuješ si, že svatá stolice římská je v ohrožení?“ „Ano, uvědomuji si to, svatý otče. Vezmu si pár vojáků a jdu jí následovat. Moc dobře znám všechny cesty do Osmanska, a moc dobře vím, kudy se vydala.“ „Dobře, dcero. Budu se za tebe modlit.“ Zdislava se uklonila a opustila jej. Přišla ke stáji a zvolala: „Vojáci, na koně a za mnou! Budeme následovat Fridu!“ Vojáci jí poslechli, naskočili na své koně a cválali za Fridou. Frida uháněla na svém koni jako divá, byla velice rychlá, ničeho si nevšimla, jen se cestou ubírala velikou rychlostí. Zdislava s vojáky si zkrátila cestu, moc dobře věděla, kudy putuje do Osmanska. Zнала všechny zkratky. „Tam je!“ Ozval se jeden voják a snažil se zrychlit svého koně. Frida si jej všimla, zpomalila svého koně a seskočila z něho. Vytasila si svou vzácnou šavli a mihla s ní do prázdna. Zdislava jí konečně doběhla, také si vytáhla z pochvy svůj meč a vykřikla: „Frido, máš se okamžitě vrátit!“ „Kdo to říká?“ Zasmála se. „Svatý otec papež. Pokud se vrátí, tvé potrestání bude mírné. Frido, vrať se! Měj rozum!“ „Ne, slíbila jsem Osmansku věrnost!“ Zdislava dala hlavu dolů, podívala se na jednoho vojáka a smutně rozkázala: „Na ní!“ Vojáci si vytáhli své meče a vrhli se přímo na ní. Frida se usmívala a pravila: „Se mnou se chcete měřit?! Se mnou?! Tak pojďte!“ Propukl mezi nimi ostrý a tvrdý šerm. Vojáci se jí snažili porazit, Frida nechtěla ani jednoho zabít, rozhodla se, že je zraní tak, aby nebyli schopní obrany. V boji přitvrdila, srážela jednoho vojáka za druhým. Zdislava už věděla, že Fridu jen tak snadno neporazí. „Dost, okřikla vojáky, : zkusím jí porazit já sama!“ Vrhla se na ní, byl to velice urputný souboj. Frida se usmála a podotkla: „Zdislavo, nechej mne napokoji! Jednou jsem tě poranila a já tě nechci zabít! Měj rozum, Zdislavo!“ Zdislava nevnímala její slova, šermovala se s ní ze všech sil. Frida se zamračila, mihla svou šavlí a poranila jí na hrudi. Zdislava zakřičela velikou bolestí a spadla na zem. Frida se na ní podívala a řekla si pro sebe: „Není vážně zraněná. Přežije.“ Podívala se na vojáka, pak naskočila na svého koně a zvolala: „Do Osmanska!“ Vojáci byli zranění, jeden z nich přiběhl k Zdislavě a ptal se: „Ano, odpověděla s velikou bolestí, : neboj se, nejsem vážně zraněná, jen

pořezaná, ale rána se zahojí. Frida to věděla, nechtěla mne vážně zranit a to se jí povedlo. Je chytrá.“ Postavila se a plakala: „Frido, drahá přítelko, vrať se.“ Frida se ztrácela za hlubokým lesem a už zmizela nadobro. Zdislava plakala, dala hlavu dolů a utírala si svou hrud' od své krve. Vojáci jí litovali, pomalu jí vysadili na koně a dávali na ní pozor, aby nespadla. „Nebojte se, jsem v pořádku. Jdeme zpátky ke klášteru.“ Pověděla smutně, mrzelo jí, že přišla o dlouholetou přítelkyni jako je Frida. Když dorazila do kláštera za papežem, unaveně oznámila: „Svatý otče, nemohla jsem nic dělat. Utekla.“ Papež dal hlavu dolů a podotkl: „Musíme se připravit na to nejhorší. Frida nás zradila.“ Zdislava se na něho podívala a oznámila: „Jdu se ošetřit a jak se dám do pořádku, dám vojsko dohromady. Musíme být v pozoru před Fridou. Stává se z ní nepřítelka svaté stolice římské.“ „Udělej to, co je zapotřebí, Zdislavo.“ Podotkl papež a posadil se na pěkně zdobené křeslo. Zdislava vešla do své komnaty, omyla si zakrvácenou ránu a pořádně si jí obvázála. Když se umyla a převlékla, navštívila své vojáky a rozkázala: „Opevněte Řím a postavte hlídky! Frida se může vrátit i s osmany!“ „Potrvá to dlouho, než se vrátí, nadhodil jeden voják, : ale do té doby stihneme postavit dřevěné opevnění a připravit se na boj, Zdislavo.“ „Dobře, dneska si odpočínáte a vyléčte se a pak můžete se stavbou začít! V lesích je dřeva dost!“ Podívala se na oblohu, pak vešla do ženského kláštera a začínala se modlit. K večeru se vracela hrstka vojáků s nějakými ženami a vedli je do kláštera. Matka představená se na ně podívala a zeptala se jednoho vojáka: „Co jsou zač?“ „Ty ženy se provinily cizoložství a jsou odsouzeny se stát jeptiškami, ctihodná matko.“ „Dobře, já si je už vezmu na starosti. Děkuji a bůh s tebou.“ Voják se s ní rozloučil a s ostatními vojáky se vracel na své místo. Matka představená vedla pět dívek do komnat a rozkázala: „Umyjte se a ubytujte se tady. Jak budete hotové, přijďte do jídelny. Bude se podávat večeře.“ Zdislava si jich všimla a jedné dívky se zeptala: „Neviděla jsi Fridu?“ „Myslíš tu ženu s drahocennou šavlí?“ Otázala se jedná dívka. „Ano, tu.“ Přikývla Zdislava. „Viděla jsem jí, utíkala s koněm směrem na východ.“ Matka představená si jí všimla a napomenula Zdislavu: „Sestro Zdislavo, ty dívky jsou tady odsouzené stát se jeptiškami a ty nemáš právo se s nimi vybavovat. Jsi kárána!“ Zdislava se usmála a ohradila se: „Ctihodná matko, vím, že jsi abatyše tohoto kláštera, ale já tě převyšuji. Umím se rvát a jsem patronkou. Takže mohu mluvit s kým já chci.“ Matka představená se zamračila a pravila: „Jak bude po

večeři, tak si spolu promluvíme, sestro Zdislavo.“ „Také bych ráda.“ Podotkla a mířila do jídelny jako první. Matka představená se jen usklíbila, ale kyselý výraz jí z obličeje náhle zmizel a začala se věnovat novým dívkám, které se mají stát jeptiškami. Frida zatím uháněla s velikou rychlostí do Osmanska, měla před sebou velikou cestu. Byla už tma, chtěla někde přenocovat, ale byla od lidského obydlí příliš daleko. „Vlci.“ Problýsklo jí hlavou, ale nezpanikařila. Utábořila se u velikého stromu, rozdělala si veliký oheň, opřela se o strom a dřímala. Kolem ní se procházeli vlci, bylo jich pět, dívali se na ní a vrčeli. Frida se probrala, v ruce svírala svojí šavli a usmívala se: „Mám jídlo.“ Postavila se, podívala se jednomu vlkovi přímo do očí a pravila: „Ty se mi líbíš! Jsi takový tučný a tlustý. Tebe chci!“ Zařvala a michla svou drahocennou šavlí. Ostatní vlci byli v pozoru, bylo jasné, že si vybrali velice silného protivníka se zdobenou šavlí. Vlci si byli její šavlí nejistí, couvali, ale neutekli, jen štěkali a vrčeli. Frida si z opasku vytáhla ostrou sekyru a hodila jí po posledním vlkovi. Ten zapištěl velikou bolestí, upadl na zem a byl mrtev. Ostatní vlci se k ní přiblížili a vrčeli ještě více. Udatná Frida se jich nezalekla, vzala do rukou veliký klacek, zapálila jej a mávala s ním na všechny strany. Vlci už poznali, že si s ní nemohou měřit své síly a raději utekli. Přišla k mrtvému vlku, omakala si jej a usmála se: „Kůži má pěknou a je pěkně vypasen. Jídlo tak na týden.“ Později už se vlk opékal na ohni, ochutnávala jeho maso a libovala si jeho chutí. Kolem Fridy se mihnul lidský stín, zjistila, že se někdo schovává ve velikých křovinách. „Vylez, nebo si pro tebe dojdu!“ Zahrozila hlasit. Ze křovisek vylezl jeden muž, byl celý vyklepaný a otázel se: „Je u tebe místo?“ „Kdo jsi?“ „Jsem dřevorubec a schoval jsem se tady před vlky. Byl jsem na stromě, ale jak utekli, tak jsem seskočil dolů.“ Frida mu nevěřila a pro jistotu ze jej zeptala: „Nesleduješ mne náhodou? Neposílá tě za mnou náhodou Zdislava?“ „Kdo je to?“ Frida už zjistila, že jí nezná, proto jej pobídla: „Sedni si a posluž si.“ „Viděl jsem tě, jak jsi skolila toho velikého vlka. Tohle bych nesvedl. Ty jsi osmanka?“ „Ne, jsem křesťanka, ale boj mi říká pane. Já se najím a půjdu spát. Ty budeš držet hlídku. Jak něco uvidíš, vzbud' mně. A neboj se tady. Jsem tady já.“ Dřevorubec si oddychl, byl rád, že je v bezpečí. Opřel se o strom a začal pojídat opékaného vlka. Frida si lehla na zem a za okamžik byla spánkem oblažená. Dřevorubec se díval všude okolo, byl rád, že nebezpečí pominulo. Seděl a tiše si zpíval svou oblíbenou písničku. Nad

ránem se zvedl veliký vítr, vypadalo to, že se blíží bouřka. Obloha se zatahla a noční oblohu rozzařovaly blesky. Hromy se začínaly ozývat. Dřevorubec byl neklidný, začínal se tak trochu bát, ale když se podíval na spící Fridu, ihned se uklidnil. „Jak se rozední, rychle poběžím domů. Žena se bude o mně strachovat.“ Řekl si pro sebe. Frida se otočila na druhou stranu a spala dál. Dřevorubec se díval kolem dokola, ani okem nezahmouřil. Když se už konečně rozvidnilo, Frida ještě spala, jen dřevorubec dřímá. K ohništi přišel veliký medvěd, očichal Fridu, pak zamířil k dřevorubci a učinil to samé. Zavěťřil vůni opékaného vlčího masa a mířil k němu. Frida se probudila, podívala se k ohništi, spatřila velikého medvěda, jak si kráčí k masu. „To je moje snídaně, vypadni!“ Zařvala a do svých rukou sevřela svou šavli. Medvěd se postavil na zadní nohy a zařval. Dřevorubec se také probudil, zazmatkoval a snažil se vylézt na strom. Frida si měřila medvěda a pomyslela si: „Má pěkný kožich. Ten musí být můj!“ Protáhla se a usmála se: „Tak pojď kamaráde, jdu si pro tvůj kožich.“ Dřevorubcovi se konečně podařilo vyšplhat na veliký strom, uchýlil se na velké větvi a díval se na zápas mezi Fridou a medvědem. Medvěd se snažil zaútočit na Fridu, ale ta byla velice bystrá a opatrná. Vypadalo to, že se ani jeden nehodlal vzdát vlčího masa. Frida využila jeho nevšímavosti, přiblížila se k němu a do krku mu zabolila svou drahocennou šavli. Medvěd zařval bolestí, rozzuřil se a přímo na ní zaútočil. „Ona to nepřežije.“ Pomyslel si dřevorubec, který byl ukrytý na stromě. Frida si vytáhla z opasku svou ostrou sekyru a zakřičela: „Jsi můj a tvůj kožich si vezmu!“ Zasadila mu jednu ránu sekyrou do hlavy, medvěd v bezvládí padal na zem, bylo po něm. Dřevorubec se díval na Fridu a zeptal se jí udiveně: „Ty jsi hrdina! Skolila jsi velikého medvěda!“ „Skoč z tohoto stromu a jdi se najíst, zbabělče.“ Usmála se a posadila se k ohništi. V klidu pojedla, napila se z tekoucí studánky a pořádně se opláchl. Dřevorubec skočil ze stromu a šel se podívat na mrtvého medvěda. „Co s ním budeš dělat?“ Zeptal se. „Vezmu si jeho kůži a trochu masa. Zbytek si nechej.“ „Kam máš namířeno?“ „Do Osmanska. Nikomu neříkej, že jsi mně viděl. Je ti to jasné?“ „Ano, je mi to jasné, neboj se, nic o tobě neřeknu.“ Frida se mu podívala do očí a pravila: „Aby jsi držel jazyk za zuby, tak ti zaplatím. Natáhni ruku!“ Dřevorubec natáhl ruku a do jeho dlaní se vysypalo deset zlatých. „To je moje?“ Otázal se udiveně. „Ano, to máš za to, že jsi mi dělal společnost. Nikomu nesmíš říci, že jsi mně viděl.“ „Slibuji, že nic